

[Niels Hølvæg Petersen.]

rede da disse rammer blev udformet, taget hensyn til denne udgift.

Det er i forsvarsspørgsmålet det radikale venstres opfattelse, at en nedsættelse af tjenestetiden nu bør gennemføres. Det kan ske både inden for rammerne af den bestående forsvarsordning og inden for en nyordning. Men afgørende er det, at tiden efter det radikale venstres opfattelse er moden hertil, og den radikale folketingsgruppe opfordrer regeringen til at tage skridt til at gennemføre en tjenestetidsnedsættelse.

Den økonomiske udvikling i de seneste måneder giver baggrund for behersket optimisme. Det hjemlige prisniveau har på trods af devalueringen vist langt mindre stigning, end vi har været vant til. Fra oktober 1967 til april 1968 er der tale om en stigning på 1,2 pct., når der ses bort fra boligudgiften. Renteniveauet er faldet; siden nytår har faldet i den effektive rente været over 1 pct., og i årets første kvartal har vi endda oplevet det særsyn, at Nationalbanken har solgt ud af sin obligationsbeholdning. Ikke mindst for huslejeniveauet i nybyggeriet er rentefaldet af stor betydning.

Kreditsituationen for erhvervene er blevet betydeligt forbedret. Underskuddet på handelsbalancen har i første kvartal været 200 mill. kr. mindre end sidste år, og for året som helhed kan det ventes at underskuddet bliver betydeligt mindre end sidste års rekordunderskud. Der har været en kraftig vækst i industrieksporten i 1968. Denne vækst er helt nødvendig, hvis vi skal klare vore betalingsbalanceproblemer, og den økonomiske udvikling i hovedaftagerlandene for dansk industri giver grund til at tro, at den gunstige udvikling for industrieksporten kan fortsætte. Men om dette spørgsmål er der dog som altid betydelig usikkerhed. Det ville være letsindigt at se bort fra, at den politiske uro i Frankrig og de tilsyneladende permanente økonomiske vanskeligheder i England kan få ubehagelige følger for hele det økonomiske klima. Bl. a. kan man vel

nære nogen frygt for, at det internationale betalingssystem atter kunne komme ud for svære belastninger som følge af den seneste udvikling.

Det samlede økonomiske billede har således afgjorte lyspunkter, også gode udsigter til et fald i ledigheden. Men forudsætningerne for, at dette kan vare ved, er dog for det første, at der ikke i den indenlandske økonomiske udvikling kommer alvorlige forstyrrelser, og dernæst, at den indenlandske indkomstudvikling kan holdes inden for rammer, som produktionen kan bære. Hvis man ønsker at bevare høj og stabil beskæftigelse, så har det sin pris; det kræver, at befolkningens samlede indkomststigninger holdes inden for ret snævre rammer. Ukontrollerede stigninger i befolkningens pengeindkomster vil uundgåeligt skade vor konkurrenceevne og dermed beskæftigelsen. Oppustning af pengeindkomsterne vil uundgåeligt skabe underskud på betalingsbalancen og medføre risiko for langvarige og besværlige valutaproblemer. Den høje og fulde beskæftigelse er ikke gratis, den kræver tilbageholdenhed over for krav om øjeblikkelige forbrugsudvidelser.

Den mest erhvervsvenlige og den mest lønmodtagervenlige politik er derfor en politik, der skaber en balance mellem produktionsudvidelse og forbrugsudvidelse, og som sikrer et stabilt prisniveau. Jeg synes nok, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Per Hækkerup, burde have taget dette i betragtning, før han stemplede regeringen som lønmodtagerfjendsk. Prisniveauet har været i forholdsvis ro, renten er faldet — og på en helt anden led: sameskatningsproblemet er løst. Dette er ikke lønmodtagerfjendsk. Jeg forstod, at hr. Per Hækkerup samtidig senere i sin tale sagde, at man kunne ikke fælde den endelige dom; jeg ved ikke, om det betyder, at det ikke er hr. Per Hækkerups endelige dom, at regeringen er lønmodtagerfjendsk. Men jeg kan da i hvert fald godt forstå, at hr. Per Hækkerup ligesom blev i tvivl selv, om denne påstempling nu også kunne holde.